

Grecsó Krisztián

Valami népi

A vállalkozó odabök a mutatójával: a műanyagvödörben tégl- és salakdarabok, meszes faltömb.

– Valami népi.

Összeállt textúrák fekszenek a sárga diszperzites vödörben, cement, kőpor, papír, tapéta, és valóban, valamiféle ruhanemű foszló szálai is látszanak.

Bólintok. Próbálok nem köhögni, irritálja a torkom a kőpor, fegyelmezetten fulladozok, de a végsőkig elnyomom, ne törjön ki belőlem. Paraszt vagyok, mindig minden helyzetben az, nem szeretek kellemetlenséget okozni semmivel.

Körbenézek. A porköd sűrű felhőkben lebeg a zárt térben, ami már sokkal inkább látszik valamiféle terráriumnak, mint lakásnak.

„Felújítva” vettük meg új otthonunkat, amit aztán, mert valaha mások otthona volt, elkezdtünk kipucolni. Hirtelen túl sok lett az idegen ujjlenyomat, lépés, lélegzetvétel, szag, harag, vágy a néhány tucatnyi négyzetméteren. Ezért, mint aki nem tud megbocsátani, örökké dühös a múltra, bősz felújításba kezdtünk. Apám úgy mondta volna, szűzzé akarjuk varázsolni a menyasszonyt.

– Nem nézi meg? – kérdezi a szakí.

Elmosolyodok, próbálok higgadt maradni, közben ülepszik bennem a felismerés, hogy ezért kellett idejőnnöm, próbálok elfogadni, hogy a mesterembernek minden a szokásostól eltérő apróság esemény. Ez a tömb, ami a kisszobában fordult ki a válaszfalból váratlanul, benne a különös ruhaneművel, hírértékkel bír, végre történt valami, ami nem szokott.

Ezért hívtak föl, jöjjenek, ahogy tudok.

Otthagytam egy megbeszélést, riadtan tekertem ide, átizzadt az ingem. A szakí olyan őszinte kíváncsisággal figyel, hogy megértem, éppen udvarias, „előre engedett”. Tényleg érdekli, mi ez a csomag, ki szeretné bontani. Felém nyújtja a pájszert. Finom szövetkabátomon úgy ül a por, mint puncsszeleten a poloska.

Negyven múltam, mégsem tanultam meg viselkedni. Mindig a rutinokban reménykedem, de sosincs elég jártasságom, és ahhoz képest, hogy majdnem minden ugyanaz, ha reagálni kell rá, valamelyik elemében mégis új. Reccsen a térdem, ahogy a faltömbhöz guggolok.

Ez lesz az első olyan otthonom, amilyenről azóta álmodtam, hogy a tévében, egy magyar krimiben, konkrétan a *Lindában*, életemben először láttam fővárosi *polgári* lakást belülről.

Lesz egy afféle otthonunk, amelyet errefelé örökölni szokás, amelyről ugyan az ötvenes években leválasztottak kétgarzonnyi teret, és már közel sem olyan, mint egykoron, a harmincas évekbeli pompája mutatta, de az én Domos nagyapám, akinek minden vágya az volt, hogy pesti polgár lehessen, és nem tudta, hogy ez képtelenség, és végül még *lakosnak* se sikerült lennie, szóval ő efféléről nem is álmodhatott volna.

És most én vagyok a belvárosi lakó, legalábbis a lakás, amit felújítottak éppen, ezt mutatja, és illene valahogy viselkednem. Legalább döntenem valamit. Ám rendre az

alföldi parasztyerek lép be az ajtón, ügyetlen vagyok és félénk, soha nem tudok válaszolni semmire, nincs akaratom, elképzeléseim sincsenek, túl akarok lenni az egészen.

Végül mégis a vállalkozó kezdi el bontani a faldarabot, ráun az ügyetlenségemre, fárasztja az erőtlenség. Amikor az évtizedes mészrétegek alól, a téglák és cementek kivájt közéből – mint valami elkoszolódott széfből – kihúzza a mester a ruhaanyagot, állott, öreg szag szabadul ki.

– A nagymamánál volt ilyen – mondom.

Először hallom őszintén nevetni.

– Az enyémnél is! – feleli, aztán, ahogy rám néz, megdermed a mosolya: nem vagyunk mi ilyen jóban.

Az anyag könnyen szakad, szálaira foszlik, de ahogy előkerül a portakaró alól, látszik, hogy hímzés. Vékony, gondos apácamunka, alázatos cérnaminták.

– Hímezve volna? – kérdezi a férfi. Tömpe ujjával végigsimítja az anyagot. – Nahát, igen! Fehéren fehérrel.

– Úgy mondják, fehérben fehér – felelem. – Alföldi szokás.

A férfi bólint.

– Lehet – mondja, és kérdőn néz rám. – Mi legyen vele? Kidobjuk?

Bennfelejtette a meleg rengben a mosatlan tepszit, ráégett a kacsasült szaftja. „Előbb örömmel, aztán körömmel”, mondja mindig Teréz néni, a takarítónő. Más idegesítő bölcsességei is vannak, igazából csak bántani tud, szépet nem mondana soha. Ezen Juliska elgondolkodik, milyen nagy tudás is szépeket mondani, hogy szép legyen tőlük a világ, makulátlan. Az is milyen szép szó. Milyen jó dolog lenne választékosan beszélni, makulátlanul.

Az aranyos Géza fiú délelőtt meghozta a friss, havi hímzéseket, de amíg haza nem jön a nagyságos asszony, a cselédszobában kell dugdosni őket, oda Salamon nagyságos úr soha be nem tenné a lábát. Rebeka nagysága azt is mondja mindig, tarthatna szeretőt „úgy is”, hogy velük lakik, ellehetne a cselédszobában. Salamon nagyságos úr ilyenkor visszakérdez.

– Mi az, hogy „úgy is”, fiam, ne dicsekedjél!

Rebeka nagyság nevet.

Ez volt az egyik, amit nem hittek el otthon, rossznéven vették. Bár, szinte mindent zokon vettek, akármiről folyt is a szó.

Jászfényszaru nincs olyan messze Pesttől, mégis, majd' fél év után jutott haza először. Már annyira vágyott rá, oly sokszor végigment képzeletben az állomástól a nagyutcán át a mamukáék házáig, hogy a valóság csalódást okozott. Nem volt illatos és kiglancolt a falu, mint az álmaiban, amikor úgy pompázott a nagyutca, mintha május elseje lenne meg lakodalom és búcsú egyszerre. A szeptemberi főtca sárga volt és kopottas, mint egy sokat mosott ing.

Nem gondolta, hogy ennyi minden megváltozott fél év alatt.

Sokat marják otthon. A beszéde miatt, a tartása miatt, ahogy néz. Mindenbe belekötnek.

Pedig mennyit sírt ő Pesten, hogy vágyott hazajönni, milliószer emlegették a Galga menti tájat a Pozsonyi úti úri szabóság kifutófiújával, az aranyos Gézával [akivel itthon ugyan szóba se állhatna, mert boldogi, a szomszéd faluból való, és azt a

fényszaruí fiúk ki nem állhatják, elmarnák mellőle], de a Pannónia utcában szinte úgy sorolják az emlékeket, mintha együtt nőttek volna föl. Sokat nevetnek, és néha, ha biztosan nem várható haza senki, leülnek a hallban, és megisszák tiszta csészéből a maradék teát. Juli szédül tőle, bedobog a szíve, fűből fő, erős és fekete.

Most, hogy itthon van, a faluban minden olyan üres, hiábavaló.

Nem tud mit sorolni. Az ottani napjainak itt nincs semmi értelme, nem lehet róla illendően mesélni. Ráadásul, itthon csak úgy lehet mondani valamit, ha előbb beazonosítják, kiről van szó: anyját, apját, de még a nagyszüleit is. El se tudja kezdeni a mesélést, mert mindig csak azzal jönnek, ki az. Ki az apja. Hogy élnek ott Pesten, ha nem tudják, hogy a másinak ki az apja. Végteben rendre félbe szakítják, ha nem ismerik, akiről szó van, akkor minek pletykálni róla.

Juli keserűn néz, hát ő miatta. Hogy ez vele történt, azt akarja elmondani, ami vele volt.

– Hát akkor azt soroljad! – dörren rá Imre apu.

Vera mamó mosogatni kezd, mint mindig, ha nem akar beleavatkozni, ilyenkor a tisztát is újramossa, nem zavarja.

Juli próbálgatja még, de ha mond is valamit, nem hihető, nincs se értelme, se logikája. És végteben olyan, mintha mindezeket ő találná ki, ha meg nem ő fundálta volna ki egytől egyig, akkor is ő tehetne róla, hogy az urak így élnek.

Hogy történhetne meg olyasmi, hogy a nagymama a szeretőjével riogatja a férjét, ha tényleg van neki. Aki szeretőt tart, hallgat róla. És hogy gondolkodhat a nagyságos úr ilyen képtelenségen egyáltalán komolyan? Hát tán Juliskának van saját fűrdője abban a cselédszobában, hogy el tudná bűjtatni a szeretőt?!

– Dehogy bűjtatná! Nem gondolta a nagymama a cselédszobát komolyan! – tiltakozott Juli. – Csak évődött az urával.

– De ha tényleg van neki szeretője, sértés beszélni róla!

– Nem tartja a cselédszobában.

– Mert elférne? – csattan föl Imre apu.

Juli keserveset sóhajt, körbeért a kör, ezen nincs mit magyarázni. Mamó már fordul is a mosogató felé, csönd lesz, zizeg a petróleum lángja.

– Csak egy apró luk – feleli halkán Juli. – Meg egy olyan keskeny erkély, hogy hónapokig alig mertem kimenni rá.

– Erkély?! Nohát! – csattan föl az öreg. Olyan erős a hangja, hogy megremeg a lámpa fénye. – Minek egy cselédnek erkély?! Hogy szerenádot fogadhasson?

– Hogy ki tudja önteni a salakot. Meg ott kell kirázni a rongyot.

Ez már nem volt vicces, erre már nem mond az apu semmit, csak este szidja le, hogy milyen csalfa még a tartása is. Azt se mondja, jóccakát. Csak egy vakkanás:

– Ez már nem az én Juliskám.

Rosszul esik a mondat, hát még milyen rosszul esne, ha tudná, hogy ez nem csak panasz, de már maga az ítélet. Még maradhatott volna két napot, de Vera mamó másnap megkérdezi, miért nem készülődik, le fogja késni a pestit.

Juli bólint, elkezd szedni a ruháit. Valami azt súgja neki, bár semmi logika a dologban, hogy mindenét vigye. Még azt a tükrös szívet is, amit Madár Janitól kapott még a tavalyi hatvani búcsún. Az anyja nem szól rá, hogy ne tegye. Odapillant pedig, látja, mit pakol.

Amikor kimennek a kapuhoz, az anyja behúzza maguk mögött, nyikorog a szüette deszka. A kutya csahol a palánk mögött, Juli vissza akar lépni, hogy megszimogassa, de az anyja megérinti a kezét. Csak egy puha érintés, de azt jelenti, ne. Juli ránéz, a kutya vonyít bent, jó dolga volt vele egy napig, a lány dédelgette, simogatta, mióta csak megjött.

Az is furcsa volt, hogy az apja nem kíséri ki, nem búcsúzik el, de hogy most nem léphet vissza a portára, az már inkább ijesztő. Aztán, amikor meglátja az anyja kezében az olvasót, amit Margó nagyi hagyott őrá, összeszorul a gyomra, lángol a szeme, próbálja fegyelmezni magát, de ömlenek a könnyei.

Többet nem kell hazajönnie.

Ebben a pillanatban érti meg, miért sírt olyan vigasztalhatatlanul az anyja, amikor bejelentette, hogy mégis elvállalja a cselédséget a Lővy nagyságoséknál. Akkor elsi-ratta őt. Rég lemondott róla. Ebben most egészen biztos, mert, ahogy az édesanya előveszi az olvasót, nem sír, csak remeg, ahogy megöleli, mintha vacogna, pedig fülledt dél van.

– Vigyázz magadra, kislányom!

– Anyuka... – Juli utólag nem is tudja, mit akarhatott mondani, azt nyilván nem merte volna, hogy „ezt nem gondolhatják komolyan”, mást meg mit lehetett volna kérdezni.

– Legyél nálam boldogabb, ha tudsz! – súgja az anyja, és a kezébe nyomja az olvasót.

Juli elindul az állomás felé. Eleinte olyan sietősen, iparkodva, ahogy egész életében járt, de hamar fogy az ereje, mintha fát cipelne föl az emeletre, fullad. Hirtelen megtorpan, megtámaszkodik a térdén. Senkit sem lát, mikor felnéz, egy lélek sem mozdul a nagyutcán, szomorú, magányos vasárnap dél van.

Óvatosan indul el, nehogy megszédüljön, de aztán akkor sem gyorsít a tempón, ahogy jobban lesz, kap levegőt. Lázadás ez a lassú séta, bosszú, mert tudja, hogy az ablakok mögül nézik, és tudja, hogy tudják, mit jelent, hogy máris elutazik. És akkor ő még olajat önt a tűzre: nem iparkodik az állomásra. A vonatott séta nem csökkenti a szomorúságát, cipeli a nehéz kedvet tovább, de belül egyre erősebb. Eszébe jut, hogy még soha életében nem léhaskodott így: mindenki szeme láttára.

Imre aputól ki is kapott volna azelőtt, hiszen Juliska dolgos lány, ezt mindenki tudja, az ilyen tekergéssel szégyent hozott volna rá. Hát most hadd hozzon! Azért is úgy andalog, hogy mindenki lássa. Néha ösztönösen megindulna, de visszafogja magát. Nézi az apró vályogházakat, a nádfedeles, guggoló parasztviskókat, mellettük a szárazkapus téglaházakat, melyeket egy éve még olyan magasnak látott.

Utoljára látja őket, utoljára ezt a falut, ami éppen olyan, mint a többi, de ő itt volt kislány, és rá, ha valahol, legalább itt emlékeznek, itt számon tartják, tudják, ki fia borja. De szaporán el fogják felejteni, mint a többi lányt, egy szó sem esik majd róla, hogy valaha itt élt, hogy létezett. Lett volna a Halász-Szabónak harmadik lánya is.

És akkor megéri, hogy mindenkit megtagadtak. Ezért nem jár egy lány se haza soha a városi cselédsorból! Ő meg olyan naiv volt, hogy azt hitte, azért, mert egynek se húz haza a szíve. Nyilván kiadták az útját mindenkinek, hamarabb elhajtották őket, nehogy eszükbe jusson ilyen-olyan fattyút hazaadni. Nem kell a törvénytelen gyerek, különösen nem a félig úri fajta, lusta dög.

Megint lassít a léptein, fütülni kezd, mint egy legény. Egy régi dalt, „Vágyik annak szíve vissza...” Ha ifjú leány most látja őt a firhang takarásából, aki arra gondol, cselédnek állna, tán meggondolja a dolgot, mert érti, mit üzen neki a pimasz vasárnapi sétájával Halász-Szabó Juliska. Őneki nem kellett szégyenkezve osonnia a kisutcán, batyut rejtegetni, pálinkás kenyérral félholtra nyugtatott, nyöszörgő újszülöttet a kendő alatt. Mégis megtagadták.

Az előző lakás sebtében elkelt, maradnunk kellett albérlőnek. Ahogy kopott a türelmi időnk – bár nem ingyen éltünk az egykori otthonunkban –, a vegyész mérnök édesanyja egyre gyakrabban hozta fel egyetemista fiát; ahogy a régi dal mondja, „finom utalás-féleképpen”. Meg azért is, hogy a fia eszméljen végre, milyen úri dolga van: húszéves születésnapjára csinos belvárosi lakást kapott ajándékba. A fiú kelletlen volt, nem érdekelt a lakás, ő szívesen bejár, hajtogatta, már megszokta, próbált az anyja szívére is hatni, ilyenkor azzal jött, szereti a kertvárosi környezetet, ott nőtt föl Rákoscsabán, oda tartozik.

- Nagyi nem bírja már a napi robotot.
- Nem kell örökké főznie – fogta könyörgőre a fiú.

A mi nappalinkban tárukoztak ki, pontosabban már az övékében, de előttünk, és még mi voltunk otthon, a mi könyveink ültek a polcon, a mi vacsoránk sült a sütőben, mi feküdtünk ott le, a szennyesünkkel járt táncot a beépített mosógép. Kimentem, töltöttem magamnak jó pohár vizet, húzóra megittam, szabadulni akartam a helyzetből, zavarban voltam tőle, és hiába tagadtam magam előtt is, sértett.

- Ide felhozatsz lányokat.
- Otthonra is.

Erre Judit kijött a nappaliból, ezt már ő sem bírta. Utánunk oldalogtak, a fiú indulni akart, kapóra jött neki, hogy mi már a konyhában vagyunk.

- Menjünk már, anya!
- Nem akarsz jobban körülnézni?

A fiú megvonta a vállát, és enyhén, hogy ne lásson be, kinyitotta a fürdőszobaajtót. Nem akartam nevetni, de erősebben szaladt ki a levegő a számon, olyan volt, mint valami gúnyos sóhajtás. A nő odakapta a fejét, Judit is rám nézett: egészen másféle intés volt a szemükben. A feleségemé feddő volt, az anyáé reménykedő. Utóbbi mintha azt üzenté volna, segítsen már ki, mondjak valamit.

– Hihetetlen dolog ez! Egy saját otthon ilyen fiatalon – közöltem, mintha még árulnom kéne a portékámat.

A nő elismerően bólintott.

– Életed legboldogabb évei jönnek! – folytattam a filmmontázsba illő, egyre hamisabb monológomat, bár éreztem, ez már sok, Judit sem tudta vagy akarta elnyomni a szájára szaladó gúnyos mosolyt. A fiú nyelt egyet, éreztem, hogy most jön a lényeg.

- De itt hogyan lesz tele a hűtő? – nézett az anyjára.

Megfordultam. Kivettem a kacsát a sütőből, még fél sülésben se volt, teljesen fölösleges volt abajgatni, alibiből lötykölttem rá a zsíros szaftjából.

- Rengben lenne az igaz! – mondtam Juditnak, csak, hogy ne legyen csönd.

Otthonunk új gazdája, a műegyetem nyúlánk hallgatója köszönés nélkül surrant ki mögöttem. Az anyja visszadugta a fejét, elnézést kért, kurtán megköszönte a támogatást, aztán loholt a fia után, hallottuk, hogy a lépcsőfordulóknak döngenek a lépteit.

- Mi az a reng? – kérdezte Judit, amikor visszafordult.
- Egy élet munkáját fitymálja! – morogtam.
- Miért fitymálná?! – legyintett Judit. – Csak nem érdekli.
- Hagyni kéne itt valamit – néztem körbe. – Valami jelet. Hogy mi éltünk itt valaha. Hogy örültünk itt, vagy el voltunk keseredve!
- Juditból kibuggyan a nevetés, és miközben megölel, megint megkérdezi.
- Na, nem árulod el? Mi az a reng?

Már a Lehel piacnál jár, amikor eszébe jut, a kegyelmesék nem is tudják, hamarabb jön. Igaz, nekik csak jó, két nappal többet dolgozik, kifizetni nem fogják. Arról álmodozik, titokban meghúzza magát valahol, elvégre szabadnapjai vannak, sétálgathatna, élvezhetné a várost, még arra se sajnálná a pénzt, hogy életében először kijusson a Margit-szigetre.

Mindenkit végiggondolt, a legtávolabbi ismerőst is, meg a helyeket, pincét, raktárt, alagsort, lépcsőházat, de egyetlen zug sem akadt, ahol biztonságban el lehetett volna két éjszakát, ahol nem bántják, és nem veszélyeztetni az állását. Még csak bő fél éve szolgált Pesten, de ez valahogy rosszul esett. Tucatnyi más cseléddel, inassal, kifutófiúval, hentessel, pékkel, cipésszel, asztalossal volt kénytelen egyezkedni ezalatt – Löwyéknek legtöbbszörnél számlája van –, ezek megismerik őt az utcán, ha a Duna és Váci út között kell valamit elintéznie, négyszer-ötször is ráköszönnek. Néhanap már azt is érezte, ide tartozik, fontos itt, szeretik.

Erre most kiderül, sehol nem tudna meghúzódni, kihasználni a két szabad napot! Mikor lesz öneki egy saját ágya ebben a városban? És még egyszer két szabad napja az életében?! Még karácsonykor se, a Löwyék nem ünneplik.

Már majdnem hazaér, kis híján bekanyarodik a Pannónia utcába, amikor eszébe jut az aranyos Géza fiú. Milyen furcsa, hogy csak most! Hiszen vele beszélget a legtöbbször, a hó eleje, amikor jön a friss hímzésekkel, tiszta ünnep. Az aranyos Géza fiú talán nem fogja félreérteni, és nem él vissza a helyzettel. Átfut rajta a melegség. Eddig soha nem nézett rá úgy. Vékony, félénk fiú, olyan, mint egy pajtás, és törékeny, lányos. De a humora remek, kedves is, biztosan gyöngéd. Megáll egy pillanatra. Még az is lehet, kicsit visszaélhet a helyzettel. Hisz' olyan édes, ráadásul boldogi legény, földije, miért is lenne az neki annyira ellenére?!

Hirtelen biztos lesz benne, a fiú örömmel fogadja, hiszen mindig ürügyet keres, hogy maradjon, néhány percet még együtt lehessenek, és csak sorolják, milyen szép az élet a Galga mentén, és úgy tehessenek, mintha nem tudnák, hogy sajnos nem elég szép, mert ha elég szép lenne, nem kellett volna otthagyni.

De hiszen – szakad most rá a fölismerés – neki csak az aranyos Géza maradt. Ő itt van, és azt is érti, milyen otthon a Galga vizét inni.

Elindul a Pozsonyi úti szabóság felé, röpül a boldogságtól, percekig lebegve vonul, amikor eszébe jut: az ott csak a szabóság. A fiú nyilván nem ott tart kvartélyt, biztosan ágyrajáró, vagy egy munkásszállón nyomorog. Majdnem visszafordul, de meggyőzi magát, a kegyelmesék nem tudják, mikor jár a pesti, még alig múlt öt óra, legalább sétál egyet. Meg aztán: miért ne adna esélyt magának? Ha zárva is az üzlet, még ott lehetnek, az aranyos Géza meg jó eséllyel, hiszen ő takarít. Majd bekopog.

Ettől feldobódik. Boldog lesz, és kíváncsi, a fiú nyilván megmutatja majd neki a jövő havi hímzéseket, melyeket éppen készít. Furcsa, hogy férfi létére ő csinálja,

de az aranyos Gézának ügyes keze van, ügyesebb, mint a lányok, és a hímzésnek hibátlanoknak kell lennie. Rebeka nagysága kedden délután hivatalosan hímezni jár, és hó elején be szokta mutatni az új darabokat, hogy mire haladt divatos, magyaros hobbijával a szalonon. Salamon nagyságos úr legtöbbször pillantást is alig vet rájuk.

– Ügyes kezed van, fiam! – jó, ha ennyit odabök, bőven jó lenne az előző havi hímzést vizitáltatni, de így legalább Géza odajár.

A bolt előtt, teljesen a semmiből, Julinak eszébe jut Madár Jani nevetése, meg az a hosszú, gyönyörű csók a hatvani búcsúban. Aztán, ahogy búcsúzaskor, a mézeskalácsos mellett Jani azt ígéri, ha hazajön Amerikából, elveszi őt, mert addigra már úr lesz.

Milyen sokáig reménykedett! Végül talán ezért is jött el cselédnek: a remény elől menekült. Tudta, a faluban mindig kísérteni fogja az ígéret. Itt, Pesten meg most jut eszébe először.

A szabóság pazar üvegajtájára már az van kiírva, „zárva”, de ahogy kopogni akar, benyomódik a tábla. Belép, nehéz bent a levegő, szellőztetni kéne, fura szag van, és mély morgás hallatszik a szuterén felől. Julin átfut a bajsejtelem, hogy jobban tenné, ha kisurranna innen, ha szépen csöndben hazamenne. De úgy vágyik arra a két szabad napra, meg hát az aranyos Gézával is dűlőre lehetne vinni az ügyet, hisz' talán ketten vihetnék valamire, nem maradnának örökké cselédsorban.

Közben már leér a lépcsőn, és a rövid folyosón belát a raktárba. A rőfös asztal előtt, letolt gatyával a szabómester úr áll, előtte ott guggol Géza, föl-le jár a feje. Juli egy végtelen másodpercig nézi őket, és ezalatt a fél élete eszébe jut, de azt csak nagysokára érti meg, mi történik ott. A szabómester úr vele szemben áll, alig két méterre tőle, de nem látja őt, mert be van hunyva a szeme. Amikor Juli végre fölfogja, mit lát, ijedtében lelöki a méterrudat. Mintha egy rongybábú lenne, a szabómester úr félrelöki maga elől a fiút, és hogy takarja szégyenét, maga elé kapja a még készülő munkát, a feszítórámába zárt, Galga-menti, fehérben fehér hímzést.

